

UZASADNIENIE

S. O. został oskarżony o to, że w dniu 28 września 2014 roku około godziny 19:15, w miejscowości R., droga krajowa (...) kilometr, gmina K., jechał jako kierujący motocyklem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 2,08 promila zawartości alkoholu w organizmie oraz pomimo zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi, orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego we Włoszczowie w sprawie II K 90/10 na okres 5 lat, w czasie od 27 marca 2010 roku do 27 marca 2015 roku,

tj. o czyn określony w art. 178a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 02 marca 2015 roku w sprawie VI K 590/14 uznał oskarżonego S. O. za winnego tego, że w dniu 28 września 2014 roku około godziny 19:15, w miejscowości R., droga krajowa (...) kilometr, gmina K., jechał jako kierujący motocyklem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 2,08 promila zawartości alkoholu w organizmie, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego we Włoszczowie w sprawie II K 90/10 za czyn z art. 178a § 1 kk oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego tymże wyrokiem na okres 5 lat, w czasie od 27 marca 2010 roku do 27 marca 2015 roku, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania w sprawie od dnia 28 września do dnia 29 września 2014 roku;

- na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat;

- na podstawie art. 49 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do zapłaty kwoty 100 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej tytułem świadczenia pieniężnego;

- na podstawie art. 39 § 8 kk i art. 50 kk orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści na stronie internetowej Sądu Rejonowego w Radomsku przez okres 1 miesiąca;

- zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w całości.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 2 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 1 § 1 kk poprzez nietrafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym, polegające w przedmiotowej sprawie na przyjęciu, iż oskarżony jechał, jako kierujący motocyklem, po drodze publicznej pomimo, iż oskarżony leżał nieprzytomny w rowie, a motocykl został postawiony przy drzewie, wobec braku jakichkolwiek dowodów, świadczących, jakoby oskarżony w chwili wypadku kierował motocyklem, przez co Sąd naruszył naczelną zasadę prawdy materialnej;

- art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Na korzyść oskarżonego przemawiały dowody takie jak zeznania świadków M. S., który widział oskarżonego siedzącego na miejscu pasażera motocykla, a także i pozostałych świadków H. O., która wiedziała, że tego dnia ma przyjechać kupiec po motocykl, Ł.

G. – bezpośredniego świadka po zdarzeniu, który widział postawiony obok drzewa motocykl i jeszcze nieprzytomnego oskarżonego, któremu sprawdzał puls, Sąd meriti działał zatem wbrew zasadzie obiektywizmu i bezstronności;

- art. 5 § 2 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wyłaniających się wątpliwościach na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadzie in dubio pro reo, które w realiach niniejszej sprawy towarzyszyły od początku sprawy, bowiem nie było żadnego dowodu, świadczącego o tym, że oskarżony miałby kierować motocyklem w dniu zdarzenia, tym bardziej także żaden świadek w niniejszej sprawie nie widział, by oskarżony jechał motocyklem. Ponadto w niniejszej sprawie widziano oskarżonego na fotelu pasażera, co jest poważną dowodowo przeciwwagą do przyjętego przez Sąd domniemania winy oskarżonego;

- art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w przedmiotowej sprawie przybrała charakter dowolnej, niezasadnej odmowy wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, mimo, iż jego wersja zdarzeń z tego dnia, korespondowała z rzeczywistymi faktami, dotyczącymi wystawienia motocykla na sprzedaż na (...) oraz umówienie się tego dnia z potencjalnym klientem, o czym wiedziała jego żona, a bezpośrednio widział także M. S.. Przyjęcie innej oceny materiału dowodowego jest zatem niezgodne z zasadami wiedzy i wbrew doświadczeniu życiowemu oraz zasadom logiki;

- art. 410 kpk poprzez przyjęcie, iż oskarżony S. O., dopuścił się zarzucanego mu czynu, będąc kierowcą motocykla, mimo, że prawidłowa ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia takiej tezy. Skoro podstawę wyroku może stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej – brak możliwości odniesienia się Sądu i oskarżonego do dowodów, które stanowiły podstawę wyroku, stanowi naruszenie art. 410 kpk. Sąd meriti w toku rozprawy nie odniósł się w żaden sposób do wątpliwości, wynikających z próby sprawdzenia przez funkcjonariuszy Policji, faktycznego kierowcy motocykla, który przyjechał do oskarżonego w celu jego kupna, a więc nie wykorzystał możliwości sprawdzenia około 30 właścicieli pojazdów o numerze rejestracyjnym (...) 1 koloru czerwonego – notatka służbowa k. 73 – mimo, iż jak wynika z protokołu rozprawy, Sąd zaliczył tę notatkę w poczet materiału dowodowego, nie tylko nie odnosząc się do jej treści, ale także zaniechając sprawdzenia tej okoliczności na etapie postępowania sądowego, co stanowi poważne naruszenie zasady procedowania Sadu meriti;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, będących wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na:

- przyjęciu, iż oskarżony miałby na własną rękę poszukiwać faktycznego kierowcy motocykla w dniu zdarzenia, podczas gdy nawet Policja (mając odpowiednie dane w systemie) tych czynności nie wykonała,

- ustaleniu, iż „nielogiczne byłoby upijanie się przez oskarżonego przed zawarciem ewentualnej transakcji sprzedaży pojazdu” – strona 3 uzasadnienia – mimo, iż z zeznań H. O. wynika, iż oskarżony ma problem z nadużywaniem alkoholu;

- przyjęciu, iż „wersję z innym kierowcą zaprezentował dopiero policjantom, z którymi miał kontakt później, a więc M. D. i P. S.. Do tego momentu oskarżony miał jednak wystarczająco dużo czasu” – s. 3 uzasadnienia wyroku – bez uwzględnienia, iż na pobranie krwi oskarżony pojechał z funkcjonariuszami niezwłocznie;

- błędnym ustaleniu, iż oskarżony, który był zatrzymany do dnia 29 września 2014 roku i tego dnia na przesłuchaniu w swoich wyjaśnieniach już wskazał na osobę, która go widziała jako pasażera motocykla – tj. na M. S., miałby wcześniej kontaktować się ze wskazaną osobą, w celu rzekomego poproszenia o złożenie fałszywych zeznań, co jest niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, a także niemożliwe ze względów fizycznych;

- Sąd pominął okoliczność, jaką zeznał świadek A. W., (który jako jeden z pierwszych osób miał kontakt z oskarżonym, a mianowicie, iż potwierdził, że oskarżony mu oświadczył, że to nie on jechał motorem – k. 23 verte;

- Sąd nie odniósł się także do zeznań Ł. G., który wskazywał na to, iż motocykl był oparty o drzewo, podczas gdy oskarżony w tym czasie leżał nieprzytomny, co ewidentnie wskazuje na działanie innej osoby, przejawiające się w ułożeniu motocykla po wypadku przy drzewie;

- Sąd nie ustalił także, czy pod względem mechaniki i dynamiki jazdy możliwe było prowadzenie motocykla przez oskarżonego na podstawie wskazanych pozycji kasku, położenia oskarżonego, odłamków plastiku, a także ustawienia motocykla.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej skarżący zmodyfikował konkluzję wnosząc o złagodzenie wymierzonej kary do poziomu umożliwiającego skorzystanie z dozoru elektronicznego, w sytuacji nieuwzględnienia postulatów o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny, mając na uwadze wynikający z art. 2 § 2 kpk i art. 4 kpk obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Sąd Rejonowy wnikliwie ocenił materiał dowodowy, omawiając szczegółowo wszystkie dowody, nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Trafnie Sąd Rejonowy zdyskwalifikował wyjaśnienia oskarżonego w części odbiegającej od poczynionych ustaleń, uznając że stanowią one jedynie linię obrony przyjętą na potrzeby procesu. Argumentacja oskarżonego, że do inkryminowanego zdarzenia doprowadziła osoba, która zainteresowana była kupnem motocykla jest hipotetyczna, dowolna i nielogiczna. Jako istotny argument trafnie wskazany przez Sąd orzekający dla dokonanej oceny wyjaśnień oskarżonego jest to, że ten nie wspominał nic świadkom zdarzenia o tym, że z kimś jechał, a po tym z kolei jak podał policjantom, iż sprawcą zajścia był potencjalny kupiec motocykla, nie podjął żadnych działań zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności takiej osoby.

Jak wynika z relacji świadków oskarżony zachowywał się normalnie, nie wykazywał zdenerwowania. Odpowiadał, że nic się nie stało, a nawet stwierdził, w rozmowie ze świadkiem P. M., że nie powinien jeździć. Za negatywną oceną wyjaśnień oskarżonego przemawia też oddalenie się oskarżonego z miejsca zdarzenia. Skarżący tego nie zauważa twierdząc, że oskarżony nie miał czasu na ustalenie linii obrony, ponieważ został niezwłocznie zabrany przez funkcjonariuszy policji na pobranie krwi.

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie spowodowania inkryminowanego zdarzenia przez osobę zainteresowaną kupnem motocykla stanowią przejaw nieudolnej strategii mającej na celu wykazanie jego niewinności. Wersję o prowadzeniu motocykla przez ww. osobę oskarżony przedstawił dopiero policjantom, którzy mieli wykonać czynności związane z badaniem jego krwi. Oskarżony dysponował do momentu zatrzymania go wystarczającym czasem, by dokonać przemyśleń co do ewentualnego sposobu tłumaczenia się przed organami ścigania, bo niewątpliwie musiał mieć świadomość takiej nieuchronności.

Zasadnie Sąd oparł się dokonując ustaleń co do czynu zarzucanego oskarżonemu na zeznaniach świadków P. M., Ł. G., A. W. i P. K.. Świadkowie nie byli w żaden sposób emocjonalnie nastawieni do oskarżonego, jak również do sprawy w sensie korzyści z określonego rozstrzygnięcia. Nic nie wskazuje na to by mieli oni jakikolwiek interes osobisty w

bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego, dla którego przecież są osobami obcymi i nie mieli z nim nigdy żadnego kontaktu. Przedstawili jedynie to, co sami zaobserwowali w zachowaniu oskarżonego.

Błędnie skarżący interpretuje zeznania świadka Ł. G. stwierdzając, iż wskazał on, że motocykl był oparty o drzewo. Skarżący nie zauważa, że świadek po odczytaniu zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym potwierdził te zeznania i tym samym fakt, że motocykl leżał w rowie – vide protokół rozprawy k. 98 verte – 99.

Brak jest podstaw do uznania, że mający wspierać wersję oskarżonego świadek M. S. jest wiarygodnym źródłem dowodowym. Do takiego wniosku uprawnia fakt złożenia przez świadka pierwszych zeznań po uprzednim spotkaniu z oskarżonym. Świadek zeznał przed sądem – k. 97 verte, że na temat ww. zdarzenia miał okazję rozmawiać już następnego dnia po zaistniałym zdarzeniu. Należy zaznaczyć, że do spotkania oskarżonego ze świadkiem doszło bezpośrednio po przesłuchaniu oskarżonego, podczas którego wskazał na M. S. jako świadka mogącego potwierdzić jego wyjaśnienia. Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań wyżej wymienionego jest okoliczność, iż pomimo odległości czasowej w stosunku do zaistnienia zdarzenia będącego przedmiotem osądu M. S. był w stanie precyzyjnie wskazać kolory kasków oskarżonego i osoby, którą świadek miał okazję widzieć na motorze z oskarżonym w dniu inkryminowanego zdarzenia.

Niezależnie od powyższych rozważań nie sposób nie podkreślić, że świadek zeznał, iż nie wie czy motocyklem ktoś odjechał i w jakim kierunku. Nie widział żadnego samochodu.

Wywodzenie wniosku o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego z faktu wystawienia motocykla na sprzedaż na (...)w oderwaniu od innych okoliczności sprawy jest nieuprawnione. Okoliczność ta nie daje podstaw do czynienia kategoriycznych ustaleń odnośnie niespowodowania przez oskarżonego inkryminowanego zdarzenia. Podobnie jest z zeznaniami świadka H. O..

Tok rozumowania sądu pierwszej instancji obejmujący ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym okazał się być prawidłowy. Powyższe stanowisko jest tym bardziej zasadne, jeśli weźmie się pod uwagę zeznania przesłuchanych na etapie postępowania odwoławczego w charakterze świadków osób, będących właścicielami pojazdów marki F. (...) - koloru czerwonego – o numerach rejestracyjnych (...) pierwsza cyfra „1”, wskazanych przez Wydział Komunikacji i (...) Starostwa Powiatowego w B. – vide k. 246 verte. Przesłuchane osoby, na okoliczność czy w dniu i czasie zaistnienia zdarzenia będącego przedmiotem osądu przebywali w miejscowości R., ewentualnie członkowie ich rodzin, w celu zakupu motocykla od oskarżonego, zaprzeczyły jakoby były zainteresowane zakupem motocykla od oskarżonego. W obliczu powyższego, nie sposób uznać za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, iż inkryminowane zdarzenie spowodowała osoba, która przyjechała do niego samochodem marki F. (...) koloru czerwonego o numerach rejestracyjnych (...) pierwsza cyfra „1”, a zarzutów podniesionych w środku odwoławczym za słuszne.

Nie zaistniały w niniejszej sprawie wątpliwości, które - jak chce obrońca - należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Wątpliwości istotne w postępowaniu karnym odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. W przedmiotowej sprawie, zgromadzone dowody, z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, nie pozostawiały żadnych wątpliwości co do okoliczności zdarzenia, stąd sytuacja, wskazana w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nie zachodziła.

Na tle prawidłowych ustaleń faktycznych stwierdzić należy, iż nie budzi również zastrzeżeń pod względem prawidłowości rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 rok i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona kara jest adekwatną represją w stosunku do wagi popełnionego przez niego czynu. Zapewni ona realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.